

l'únic organisme que—deixant de banda la pràctica que els seus components ja tenen en aquesta classe d'assegurances—, amb poques despeses pot realitzar-lo, comptant com compte amb una veritable xarxa de germandats escampades per tota la ciutat i arreu de Catalunya i que podrien convertir-se en els executors de la part material, amb totes les garanties de capacitat i eficàcia, sense haver de recórrer a la creació d'una gran burocràcia, com succeirà si es traspassa a la Caixa de Pensions, que pujaran més les despeses d'administració que no pas els subsidis que percebran els assegurats.

I en què ha de consistir aquesta assegurança per malaltia?, es preguntaran, tal vegada, molts dels que m'escolten.

De quina manera s'arbitraran els recursos per al seu sosteniment?

Doncs bé, l'assegurança consistirà en donar una dieta en matèria a l'assegurat quan estigui malalt. Proporcionar-li assistència facultativa i tota classe de medicaments que necessiti per al seu guariment.

La forma d'arbitrar els recursos serà idèntica a la de l'Assegurança de Maternitat, o sigui per parts entre l'Estat, l'obrer i el patró.

Ara bé, si aquests serveis van a parar a les mans de la Caixa de Pensions, creieu, amics mutualistes i companys obrers que m'escolteu, creieu, repeteixo, que podem esperar que aquests serveis es prestin en la forma adequada i amb totes les garanties a què som creditors els que deixem la vida en tota classe de treballs? La resposta per nosaltres és categòrica: No.

Per què? Per la senzilla raó de què... la burocràcia per un costat i per l'altre el percentatge exagerat que es destinaria a capital de reserva per a cobrir un possible excés de malalties i que acumularia la Caixa, farien que la dieta que els assegurats percebriem fos una cosa ridícula en comparació als ingrersos que tindria la mateixa. El servei facultatiu, n'estem convençuts, probablement consistiria en assenyalar un cos mèdic

a sou de l'organització, amb una demarcació assenyada, venint obligat tot assegurat a servir-se, vulgues que no, del metge que per torn li toqués, tant si li agradava com no, tant si mereixia la seva confiança com si no. I en quant es refereix als medicaments, podria molt bé succeir que fos marcada una llista de medicaments—sempre els més econòmics—d'on no podrien passar els metges a l'estendre les receptes.

Aquest és el panorama que, a la nostra manera de pensar, ens ofereixen les Assegurances socials per malaltia, a les mans de la Caixa de Pensions.

En canvi, si s'encarregués a la Federació de Mutualitats l'organització d'aquest servei, les coses podrien canviar completament, perquè com que les despeses serien molt més reduïdes limitant-se a l'indispensable en tota organització correcta i que no persegueix un fi lucratiu, tindriem que:

Les dietes podrien ésser molt més crescudes i, per tant, cobririen molt millor les necessitats de l'assegurat.

El servei facultatiu es podria organitzar de forma que l'assegurat tingués la lliure elecció de metge, aconseguint així tenir aquella confiança indispensable en el que escollís—que moltes vegades fa que el pacient es senti més alleugerit en els seus malalts—i a més, el metge tindria aquell estímulo tant necessari a tothom, per a procurar servir amb tota cura i atenció al malalt, ja que sabria que com millor ho fés, més serien els assegurats que demanarien els seus serveis i, per tant, també serien més importants els seus honoraris.

I quan als medicaments, o bé s'hauria de deixar als metges en plena llibertat per a receptar, o bé s'hauria d'augmentar el subsidi i deixar a l'assegurat en llibertat d'adquirir-los on millor li semblés, sense traves de cap mena.

Crec no escaparà a ningú la diferència que hi ha d'un procediment a l'altra en benefici de l'assegurat. Vol dir això que tinguem la pretensió de què el que proposem sigui l'única solució viable? No. Únicament pretenem amb aquestes considera-